

Sygn. akt VII K 447/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: Agnieszka Michałowska

w obecności Prokuratora Prok. Rej. Artura Poć

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2014r., 24 września 2014r. sprawy:

A. B.

ur. (...) w O., syna A. i A. z d. T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 lutego 2014r. w O. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego rozpoznania, dokonał kradzieży z włamaniem poprzez wybite szyby okiennej w domu parafialnym, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z jego wnętrza telefonu komórkowego marki A. (...) wraz z kartą SIM O., pieniędzy w kwocie 5,70 Euro, pieniędzy w kwocie 176 złotych oraz portfela wraz z zawartością dowodu osobistego, karty bankomatowej E., książeczki wojskowej i pieniędzy w kwocie 29,31 zł, wszystko o łącznej wartości 479,02 zł, czym działał na szkodę M. T. i (...), przy czym opisanego wyżej czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej roku kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64§1 kk za przestępstwo kradzieży z włamaniem

- tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk

I oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 279§1 kk w zb. z art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk skazuje go, zaś na podstawie art. 279§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. T. kwoty 146 (sto czterdzieści sześć) zł,

III na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lutego 2014r. do dnia 18 kwietnia 2014r,

IV na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII K 447/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2014r. A. B. około godz. 18 udał się razem z inną nieustaloną osobą pod dom parafialny (...) przy ul. (...) w O.. W tym czasie przedmiotowy dom był zamknięty, a po mszy o godz. 18 na terenie parafii odbywało się ognisko dla parafian, trwające od godziny 18.30 do 21.00.

A. B. wraz z towarzyszącą mu osobą wybili szybę w oknie pomieszczenia kancelarii, dostając się do wnętrza domu parafialnego, skąd następnie zabrali telefon komórkowy marki A. (...) wraz z kartą SIM O., pieniądze w kwocie 5,70 Euro, pieniądze w kwocie 176 zł oraz portfel z zawartością dowodu osobistego, karty bankomatowej E., książeczki wojskowej i pieniędzy w kwocie 29,31 zł, wszystko o łącznej wartości 479,02 zł, należące do księdza M. T..

Gdy A. B. i towarzysząca mu osoba znajdowali się jeszcze w okolicach przedmiotowego domu parafialnego na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji, którzy dokonali zatrzymania A. B., przy którym ujawniono część rzeczy pochodzących w przedmiotowej kradzieży. Funkcjonariuszom nie udało się natomiast zatrzymać drugiego sprawcy, który wmieszał się w grupę parafian uczestniczących w ognisku.

Przy A. B. ujawniono przedmioty skradzione M. T. w postaci portfela z zawartością dokumentów i pieniędzy w kwocie 29,31 zł, jak również bilon w kwocie 30 zł i 5,70 Euro oraz telefon komórkowy A. One T., które następnie przekazano M. T..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

zeznania M. M. k: 3-4, (242v), protokół oględzin z dokumentacją fotograficzną k: 8-9, 62-68, zeznania M. T. k: 10v-11v, 92v, (242v), S. R. k: 242v, 25v-26v, 27v-28, protokół przeszukania osoby k: 15-17, protokół zatrzymania rzeczy k: 21-23, częściowo wyjaśnienia A. B. k: 37, 42v, 131, 231v.

Oskarżony **A. B.** w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Następnie wyjaśnił, iż wybił tą szybę i zabrał rzeczy, które przy nim znaleziono. Był sam i nikogo z nim nie było.

W czasie rozprawy oskarżony również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień i potwierdzając wcześniejsze wyjaśnienia.

(wyjaśnienia oskarżonego k: 37, 42v, 131, 231v).

W toku prowadzonego postępowania z uwagi na wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego został on poddany badaniom przez 2 biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w sporządzonej opinii sądowo-psychiatrycznej stwierdzili, iż wymieniony nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe czy organiczne zaburzenia osobowości. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego cechy osobowości dyssojalnej. W czasie zarzucanego mu czynu jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31§1 i 2 kk.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k: 109-112).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługiwały na wiarę, albowiem korespondowały one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadków i protokołów przeszukania osoby i zatrzymania rzeczy.

Sąd odmówił jedynie wiary tej części wyjaśnień oskarżonego, w których podnosił on, iż zarzucanego mu czynu dokonał sam, albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka S. R.. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części ukierunkowane były na ochronę osoby, która współdziałała z nim w dokonaniu przestępstwa kradzieży z włamaniem, stanowiąc próbę uchronienia jej przed odpowiedzialnością karną.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. M.- proboszcza parafii, do domu parafialnego której dokonano przedmiotowego włamania i M. T.- księdza, którego rzeczy zabrali sprawcy, opierając się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy.

Wymienieni opisali w nich okoliczności w jakich dowiedzieli się o zaistnieniu przestępstwa, wskazując stan jaki zastali na miejscu zdarzenia, jak również rzeczy, które zostały skradzione, przedstawiając wartość wyrządzonej szkody.

M. M. w szczególności zeznał, iż dom parafialny był zamknięty, a o zdarzeniu dowiedział się podczas ogniska dla parafian od funkcjonariuszy Policji, którzy poinformowali go też o zatrzymaniu jednego ze sprawców.

Natomiast M. T. opisał skradzione mu przedmioty i ich wartość, wskazując, iż policjanci przekazali mu należący do niego portfel z zawartością dokumentów i pieniądze, zatrzymane od jednego ze sprawców. Wskazał też, iż wychodząc z domu parafialnego dokładnie zamknął drzwi wejściowe. Odnośnie skradzionych przedmiotów podał, iż nie odzyskał kwoty 146 zł.

W ocenie Sądu zeznania wskazanych wyżej świadków zasługiwały na wiarę jako spójne, logiczne, korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań S. R. i wyjaśnień samego oskarżonego, brak przy tym powodów, aby odmawiać im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania S. R., funkcjonariusza Policji, który dokonał zatrzymania oskarżonego. Wymieniony opisał w nich okoliczności tego zatrzymania, podając m.in., iż w okolicy domu parafialnego zauważyli dwóch ubranych na ciemno mężczyzn, którzy w pewnym momencie rozbiegli się. Udało mu się złapać jednego z nich, którym okazał się oskarżony, który przyznał się, że z kolegą dokonał włamania do plebanii, skąd zabrał telefon i portfel, które następnie oddał funkcjonariuszowi. W portfelu były dokumenty na nazwisko M. T. oraz pieniądze w kwocie 29,31 zł. Oskarżony wskazywał też, iż włamania dokonał wspólnie z A. J..

W ocenie Sądu zeznania te były spójne, logiczne, korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ponadto pochodziły od osoby obcej dla oskarżonego, która zetknęła się z nim jedynie przy okazji wykonywania obowiązków służbowych.

Oparciem dla powyższych zeznań jest również zgromadzona dokumentacja w postaci protokołów oględzin, przeszukania i zatrzymania rzeczy, odnośnie której brak jakichkolwiek powodów do jej kwestionowania.

Niczego nie wniosły natomiast do sprawy zeznania A. J., J. G. i B. B. (1). A. J. podał, iż nic nie wie na temat włamania dokonanego przez A. B., zaprzeczając, aby miał z tym czynem cokolwiek wspólnego. J. G. złożyła zeznania na temat A. J., wskazując, iż wymieniony przebywał u niej w dniu 23 lutego 2014r. Natomiast B. B. (1)-matka A. J. złożyła zeznania odnośnie swojego syna, podnosząc, iż nic nie wie na temat oskarżonego B. i włamania, tak, iż zeznania wskazanych wyżej świadków w żaden sposób nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego odnośnie zarzutu stawianego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu.

W sprawie dopuszczona została również opinia z zakresu badań biologicznych odnośnie próbek zabezpieczonych na miejscu przestępstwa, które to badania dały jednak wynik negatywny, nie uzyskano produktów reakcji PCR, tak, iż opinia ta nie przyczyniła się do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd uznał, iż wina oskarżonego A. B. i fakt popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Materiał dowodowy zgromadzony w toku prowadzonego postępowania, w szczególności w postaci wyjaśnień samego oskarżonego, zeznań świadka S. R. oraz zgromadzonej dokumentacji wskazuje, iż A. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 279§1 kk w zw. z art. 275§1 kk w zw. z art. 11§2 kk polegającego na tym, iż w dniu 23 lutego 2014r. w O. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonał kradzieży z włamaniem, w ten sposób, iż pokonując zabezpieczenie tj. wybijając szybę w domu parafialnym, dostał się do jego wnętrza, skąd następnie dokonał

zaboru w celu przywłaszczenia wskazanych w zarzucie przedmiotów w postaci portfela z zawartością dokumentów oraz pieniędzy, należących do M. T., działając tym na szkodę wymienionego i (...).

Ponadto z danych o karalności oskarżonego wynikało, iż przypisanego mu czynu dopuścił się on w warunkach recydywy z art. 64§2 kk, albowiem wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie II K 1003/10 połączono wymienionemu m.in. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie w sprawie VII K 1514/09 za czyn z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, orzekając wobec niego karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą wymieniony odbywał w okresie od dnia 28.05.2010r. do 28.05.2012r., a zatem przypisanego mu czynu dopuścił się on w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 1 roku pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64§1 kk za umyślne przestępstwo podobne tj. przestępstwo kradzieży z włamaniem.

Z opinii sądowo-psychiatrycznej wynikało, iż w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu zdolność oskarżonego do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem nie była ograniczona w rozumieniu art. 31§1 i 2 kk, a zatem wymieniony musiał zdawać sobie sprawę ze znaczenia przedsięwziętych przez siebie działań i ich możliwych konsekwencji prawnych.

Powyższa opinia jest pełna, jasna, logiczna, oparta o wiedzę fachową i specjalistyczną i w ocenie Sądu brak jakichkolwiek powodów, aby kwestionować prawdziwość zawartych w niej wniosków.

Wymierzając oskarżonemu karę za czyn, którego się dopuścił Sąd baczyl, by była ona adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Sąd miał tu na uwadze jako okoliczność obciążającą uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego i jego działanie w warunkach recydywy z art. 64§2 kk.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd miał natomiast na względzie to, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ponadto pokrzywdzony odzyskał większość skradzionych mu przedmiotów.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również jego zawinienia. Ponadto zrealizuje ona swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie z uwagi na dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego i jego działanie w warunkach recydywy z art. 64§2 kk Sąd uznał, iż brak podstaw do uznania, aby wobec wymienionego zachodziła pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca przekonanie, iż wymieniony w przyszłości będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa. Poprzednio orzekane kary nie uchroniły oskarżonego od ponownego popadnięcia w konflikt z prawem, co wskazuje, iż jest on sprawcą o znacznym stopniu demoralizacji, wobec którego jedynie kara pozbawienia wolności w jej bezwzględnej postaci jest w stanie zrealizować swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Sąd orzekł też na podstawie art. 46§1 kk wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w kwocie 146 zł na rzecz pokrzywdzonego M. T., mając tu na uwadze, iż z zeznań wymienionego wynikało, iż nie odzyskał on tej kwoty skradzionej mu w dniu 23 lutego 2014r. w wyniku przestępstwa, którego dopuścił się oskarżony, ponadto w toku postępowania przygotowawczego złożył on wniosek o naprawienia szkody w takiej wysokości.

Sąd zaliczył oskarżonemu na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 23 lutego 2014r. do dnia 18 kwietnia 2014r.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, który obecnie nie pracuje, pozostając na utrzymaniu matki, Sąd zwolnił go z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, uznając, iż uiszczenie tychże kosztów stanowiłoby dla niego nadmierne obciążenie.